

Am



Tinc uns records, dels millors de la meua vida (que com no pot ser d'una altra manera, són els de la infantesa i la joventut), sempre lligats a aquest poble, Alpicat. I dic *poble* amb orgull i passió perquè viatjant per aquest mons, quan em pregunten d'on sóc, la meua resposta no ofereix cap dubte: sóc català i d'Alpicat.

Vivint com ho vaig fer a Lleida, cada any esperàvem amb gran il·lusió la Festa Major del nostre poble. Dinars a casa els padrins Fraga, sopars a la torre dels padrins al camí vell d'Alpicat, on actualment es troba el Petit Català. I quins records, aquells! Us recordeu de la quantitat de cuquetes de llum que vèiem les nits d'estiu, una a cada passa? Quantes n'heu vist, últimament?

També recordo vivament les activitats en les quals participàvem: les curses de sacs i les curses a peu, on guanyàvem gairebé sempre el meu germà i jo mateix, i que recordo que el pare s'enfadava molt perquè el premi que n'obteníem era ridícul, segons ell. Sabeu quin era el premi? Doncs 2 rals, una pesseta i coses semblants. Però ho passàvem tan bé que per a nosaltres no tenia més importància.

També he viscut les darreres festes participant activament en algunes de les propostes que s'oferien a la festa, com ara la baixada del Reclou, on amb el meu fill, el meu germà i el meu nebot Gerard fabricàvem unes embarcacions que no haurien navegat més enllà de 2 milles, però que per la distància que recorriem eren més que suficients i pel divertiment, encertadíssimes.

Parlar de la Festa Major és parlar i rememorar els vermuts, anar a ca la Mariana i menjar aquells *berberetxos* (escopinyes, és clar). Ho retrec perquè avui dia, quan hi vaig amb el meu germà, sempre li dic aquest és tal, aquell és qual, encara que de vegades em puc errar.

D'altra banda, recordo també les postres típiques de la Festa Major, com ara les orelletes i els torrons d'Agramunt.

Una altra de les coses que recordo amb molta lucidesa eren els balls a l'envelat, quan encara era un envelat, és a dir, quan l'estructura era de teixit. Els balls del fanalet, els valsos, els pasdobles. Encara no havia arribat l'època de ballar separats. En aquells temps ballàvem les parelles agafats. Cada noi i cada noia buscaven la parella que més els agradava i així van començar a la Festa Major moltes de les parelles que després van ser famílies que actualment encara ho són i que viuen en aquest poble.

No m'agradaria deixar passar aquesta oportunitat sense recordar tots els meus familiars del poble i els que ja ens han deixat, com són els padrins materns (Llorens Roura i Carme Caubet), els padrins paterns (Joan Mateu i Trinitat Roure), els oncles (Josep Majoral, Josep Capdevila, Joan Duaigües i Miquel Mateu) i sobretot el pare (Joan Mateu Roure), del qual em recordo cada dia de la meua vida i que va ser molt important per a tota la nostra família: exemple de bondat, intel·ligència i amor.

Volia ésser breu i ho seré. Només em resta reiterar la meua joia de poder ser avui aquí per desitjar-vos una magnífica festa. Fer-vos oblidar per unes hores les tasques al camp tan feixugues però tan gratificants. I també voldria felicitar tots els Bartomeus.

De forma personal, també felicitar la Maria Mateu, avui aquí present, i el meu nebot del País Basc, que està passant uns dies amb nosaltres i que també es troba aquí present.

I com no, des d'aquí una forta abraçada a tota la família, tant als que són aquí presents com als que no hi han pogut assistir.

Molt bona i feliç Festa Major a tothom.

Albert Mateu i Roure

Parlem d'amor

Els avions torbaven l'aire, el camí pedregós era lluny i es perdia de vista del llarg que era; feia molt fred. Per aquell camí anaven grups de persones, majoritàriament dones i nens, que portaven una mica de menjar i alguna manta per al fred de la nit. Caminaven sense esma, desvalguts, perduts. Als carros duïen el poc que havien pogut recollir de casa abans de sortir a corre-cuita de les seves llars. Per aquell trajecte penós, una mare avançava amb una nena a la mà i un bebè als braços. Els havien pres l'amor!

La seva vida, família, alegria eren lluny, molt lluny. Ho deixaven tot enrere. Solament així i amb una mica de sort podrien sobreviure. Ho van perdre tot quan un home va creure que el país no podia viure sense ell.

Cada cop que els avions sobrevolaven molt baix, el seu soroll trencava els timpans dels nens. La nena que la mare duïa a la mà ja sabia que havia de mossegar una branca que portava per salvar les seves orelles i mai deixava la branqueta. Al bebè, la mare li ficava el seu dit entre els llavis per protegir-lo. Potser no servia de res, però era tanta la desesperació, l'instint de supervivència... I la mare seguia endavant,



caminant, arrossegant-se, fugint. On era l'amor? On s'havia posat?

La cara de la mare era una barreja de dolor, pena, suor i llàgrimes. A darrere deixava un espòs, un pare que no sabia pas quina sort correria i una casa on havien compartit tanta alegria. Es preguntava una i una altra vegada què havia fet ella de dolent per haver de fugir així. Res, senzillament en aquella terra l'amor s'havia perdut, i l'odi i la rancúnia campaven com volien.

Si al món manca l'amor, la felicitat desapareix i les persones bones, febles i de bons sentiments són precisament les que més sofreixen. On ets, amor, per què no tornes?

De cop i volta, el camí es va acabar i van entrar a un país estranger que els mirava amb recel i els va atorgar una llar que anomenaven *camp de concentració*. Estava ple a vessar de gent, poc menjar i molt de fred. Un fred sec i intens que no els havia deixat d'acompanyar des que havien sortit de casa, per emprendre aquell trajecte desesperat.

Quant de temps feia ja? Ni ho recordaven. La mare només podia pensar què havia fet de dolent perquè el Senyor la castigues així. Pobra





mare, no havia fet res dolent. Uns altres ho havien fet per tots. Que lluny era l'amor!

Però un dia, de cop i volta, van començar a notar l'escalfor d'uns rajos de sol i van trobar un altre camí, molt llarg però formós, que els guiava de nou a casa. Trossets d'amor els ajudaven i poc a poc tímids somriures van tornar a les seves cares. Com qui surt d'un malson van cridar: "L'amor està guanyant!».

Van quedar rancúnies, malsons, dolor i misèria. No era fàcil oblidar, gens ni mica. Senzillament no oblides, però havien de tornar a començar una nova vida. Amor, com t'hem trobat a faltar!

Als que ja no hi són, als que encara recordeu, als que ens ho van explicar... Que la ràbia i l'odi no tornin mai més a guanyar l'amor. I que els ocells de ferro no tirin més boles de foc i destrucció, que tirin, per caritat, dolces flors d'amor i pau. Recordeu sempre que cal crear, en lloc de destruir.

Tant de bo l'amor es pogués sembrar com una llavor i regar-lo per tal de poder estendre'l en tots els conflictes bèl·lics d'arreu del món, i acabar així d'una vegada per totes amb el flagell de les guerres.

Amb molt amor per a tots.

Pepita Verd Vicens

Ecojardí: la Fira d'Alpicat

Aquest any la Fira va resultar un èxit. Tot i la pluja que va fer minvar l'assistència de públic, els nous canvis han complagut molt a la gran majoria d'expositors i de visitants. Així com també destaquem l'èxit de participació en tots els concursos organitzats dins la Fira. Tot plegat ens engresca a repetir-la un any més en aquesta línia i a continuar millorant sempre una mica més.

Relació de premiats en els diferents concursos celebrats dins els actes de la 13a edició de la Fira Ecojardí:

9è Concurs de Pintura Ràpida "Vila d'Alpicat":

Premis en la categoria d'adults:

1r premi – Ajuntament d'Alpicat:
JOAN CATALÀ
2n premi – Ajuntament d'Alpicat:
MERCÈ HUMEDAS
3r premi – Ajuntament d'Alpicat:
SEBASTIÀ MAURI
Millor pintor local – Ajuntament d'Alpicat:
MERCÈ GRIÑÓ
Premi Medilast: JOSEP M. BATLLE
Premi Ceràmiques Palau: MANEL CROSSA



Premis en les categories infantils i juvenils – Ajuntament d'Alpicat:

Premi categoria infantil de 6 a 10 anys:
PAU JUST
Premi categoria juvenil d'11 a 14 anys:
EIRA GARCIA
Premi categoria juvenil de 15 a 17 anys:
AIDAMAURI

4t Concurs de Roses:

Categoria millor rosa:

1r premi: LAIABAGUÉ MIRET
2n premi: MAITE RIBES RODRÍGUEZ
3r premi: MARIALABARTAGATIUS

Categoria rosa més perfumada:

1r premi: ALEXIA MODROÑO
PREIXENS
2n premi: FINAPEIRAU RUBIO
3r premi: ANGUSTIAS RUIZ IBARRA

Concurs de dibuixos i contes de la natura:

Categoria dibuix de 0 a 7 anys:

Curs 0-1 anys:

1r premi: Laura López Abellaner (Escola Bressol l'Estel d'Alpicat)
2n premi: Pol Melé Cendrós (Escola Bressol l'Estel d'Alpicat)
3r premi: Albert Tornos Escuer (Escola Bressol l'Estel d'Alpicat)

Curs 1-2 anys:

1r premi: Marcel Masip González (Escola Bressol l'Estel d'Alpicat)
2n premi: Aniol Mitjans Vilanova (Llar d'Infants Caputxeta Vermella d'Alpicat)
3r premi: Júlia González Rovira (Llar d'Infants Caputxeta Vermella d'Alpicat)

Curs 2-3 anys:

1r premi: Èlia Monegal Hernández (Escola Bressol l'Estel d'Alpicat)
2n premi: Lucía Samper Hernández (Llar d'infants Caputxeta Vermella d'Alpicat)
3r premi: Núria Quílez Jové (Escola Bressol l'Estel d'Alpicat)

Curs P3:

1r premi: Gal·la Quintero Damián (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)
2n premi: Abril Santacana Clavera (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)
3r premi: Carlota Valentines Badia (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)

Curs P4:

1r premi: Pau Culla Loren (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)



2n premi: Carla Miguel Herranz (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)
3r premi: Maria González Ribes (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)

Curs P5:

1r premi: Aitor Iturregui Mendoza (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)
2n premi: Guillem Pané Barta (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)
3r premi: Mònica Escuer Espinet (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)

Curs 1r de Primària:

1r premi: Marta López Raich (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)
2n premi: David Martín Sevil (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)
3r premi: Ainhoa del Pilar Charles Sin (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)
Accèssit: Erik Cuenca Cano (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)

Categoria contes de 7 a 16 anys

Curs 2n de Primària:

1r premi: Guillem Pifarré Gallart (Escola Terraferma d'Alpicat)
2n premi: Jasmina Dahahine Griñó (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)
3r premi: Jordi Vilaseca (CEIP la Creu de Torrefarrera)

Curs 3r de Primària:

1r premi: Arnau Ribot (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)
2n premi: David Medina (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)
3r premi: Andrea Lambea (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)

Curs 4t de Primària:

1r premi: Albert Pamplona Molina (CEIP Doctor Serés d'Alpicat)
2n premi: Andrea Masot Lacasa (CEIP





la Creu de Torrefarrera)
3r premi: Ares Fernández Alcaina
(CEIP la Creu de Torrefarrera)

Curs 5è de Primària:

1r premi: Emma Echauz Piqué (CEIP
Alba de Lleida)

2n premi: Natàlia Bey Barbé (CEIP Alba de
Lleida)

3r premi: Irene Trota Ochoa de Eribe (CEIP Alba
de Lleida)

Curs 6è de Primària:

1r premi: Sara Soler Puerta (CEIP Doctor Serés
d'Alpicat)

2n premi: -desert-

3r premi: -desert-

l'respondent al desig dels membres del jurat,
adjuntem el conte que va aconseguir la seva
puntuació més alta. Pertany al guanyador de 3r
de Primària, alumne de l'escola Doctor Serés
d'Alpicat. Esperem que passeu una bona
estona llegint-lo.

L'avet centenari

*"Hi havia una vegada un bosc que tenia molts
pocs arbres. Només hi havia tres o quatre
arbres, un d'ells era un avet centenari de més
de cent anys. Un dia, un nen que es deia Joan
va anar a passejar pel bosc, es va seure al
costat de l'avet centenari i li va dir:*

*- Com és que hi ha tants pocs arbres en aquest
bosc?*

L'avet li contestà:

*- Aquesta història és molt llarga però te
l'explicaré. Quan jo era petit, aquest bosc
estava poblat de tota mena d'arbres: avets,
pins, castanyers, roures, alzines... També hi
havia moltes classes d'animals, com esquiroles,
cérvols, llops, óssos, porcs senglars, guineus i
molts altres més.*

*Els diumenges i dies festius, molta gent venia a
buscar bolets, però la gent no respectava les
normes. Tiraven llaunes de begudes, llançaven
la brossa pel terra, també feien barbacoes i*

*fumaven cigarretes. Un dia es va produir un
incendi tan gran, que es va cremar molta part
del bosc, molts animals van morir i els arbres es
van cremar. Jo vaig ser un dels pocs que van
sobreviure, i tot per culpa d'alguns que no
saben respectar la natura.*

*Estic molt trist perquè m'agradaria que tot
tornés a ser com abans.*

*En Joan va pensar que el seu amic es mereixia
un bon regal, i de sobte se li acudí que...*

*Quan en Joan va arribar al poble, va agafar
diners de la seva guardiola i va anar a comprar
un sac de llavors a la botiga del senyor Ramon.
Així podria plantar-les al bosc i el seu amic
veuria créixer al seu voltant un altre bosc.*

*Al dia següent, després de sortir de l'escola, en
Joan va anar a parlar amb el seu amic avet, i li
explicà la seva idea. Els dos es van posar molt
contents.*

*En Joan va plantar totes les llavors i cada dia
anava a regar-les. Li feia molta il·lusió veure
com creixien cada dia. També va comprar
cartolines de diferents colors i va escriure
diferents missatges: "Si us plau, respecteu la
natura" i un altre de "Prohibit fumar", i els va
anar repartint per diferents llocs del bosc. Amb
aquesta idea va pensar que si la gent
respectava els cartells que ell havia escrit, es
podria evitar que es tornés a produir un altre
incendi.*

*Després d'uns anys, aquell bosc va tornar a
ésser com el seu amic li havia explicat una
vegada: ple d'arbres i amb tota classe
d'animals.*

*En Joan està molt content perquè la gent
respecta els seus cartells, i així han pogut
conèixer el bosc on viu el seu amic avet, ple de
vida."*

Arnau Ribot

Anselm Botan
Director de la Fira Ecojardí



Trobada de bandes de música



Desfilada de les bandes

1a Trobada de Bandes de Tambors i Trompetes d'Alpicat

El dia 8 de juny es va fer la primera trobada de bandes al nostre poble. Les bandes que hi vam participar vam ser:

- Banda d'Almenar
- Banda de Fraga
- Banda de Mequinensa
- Banda de les Borges Blanques
- Banda de Juneda
- Banda d'Alpicat

A les 9.30 del matí vam rebre a les bandes que ens visitaven al Parc del Graó i vam esmorzar coca amb xocolata. En acabar, una mica de disbauxa.

A les 11 hores les bandes vam sortir, des del Parc del Graó, a fer una cercavila pels carrers del poble. A les 12.40 vàrem tornar al lloc de sortida.

Vàrem retre homenatge a tres persones de la Banda de Tambors i Trompetes d'Alpicat que, al llarg dels anys, han representat la nostra estimada banda. Concretament, els senyors Antonio Pané, Josep Vergé i Joan Navarra.

El senyor Raül Gatius Labarta, que és el president de la nostra banda, va lliurar els trofeus als homenatjats.

Tot seguit, es van lliurar trofeus i diplomes a totes les bandes assistents, a tot l'equip de l'Ajuntament i un trofeu en general per a tot l'Ajuntament.

A les 14 hores es va fer un dinar que, per cert, va ser excel·lent, i va constar d'una amanida, pollastre amb patates, un pastís, cafè i aigua.

En acabar, es varen fer quatre sortejos, que consistien en dos samarretes i dos botelles de vi, cedides per Bar Ribera i Bar Las Vegas.

En acabar la festa, la banda de Fraga ens va fer una gran demostració, i la veritat és que ho fan molt bé.

La banda d'Alpicat vol donar les gràcies a:

- Maria Jové
- Maria Beà
- Encarna Gutiérrez
- Pilar Gatius
- Anna Huguet
- Antonieta Gatius
- Jaume Escuer
- Verdureria Bona Fruita
- Germanes Botan
- Patisserie Mor
- Patisserie Cirera

Per haver-nos preparat aquest dinar tan bo i per haver-nos ajudat en aquesta iniciativa de reunir al nostre poble les bandes de diversos pobles de les nostres contrades. Gràcies a tots.



Homenatge al senyor Josep Vergé